

D ů v o d y:

Právnímu názoru odvolacího soudu dlužno přisvědčiti. Podle čl. 18 směn. ř. jest majitel vydané směnky sice oprávněn předložiti trasátovi směnku k přijetí hned, není však k tomu povinen. Nemusí, až na výjimku čl. 19 směn. ř. (při směnkách svědčících na určitý čas po vidění) a čl. 24 odstavec druhý směn. ř. (při trasovaných domicilovaných směnkách) směnku k přijetí trasátovi vůbec předložiti. Jest tedy nesprávným náhled dovolatelův, že přijetí směnky má význam pro posouzení platnosti její, ježto přijetí směnky nenáleží mezi podstatné náležitosti, v čl. 4 směn. ř. vyloučené. Nelze proto ani z přijetí směnky, jež stalo se teprve po její splatnosti, usuzovati na napotomní neplatnost směnky s poukazem k čl. 4 čís. 4 směn. ř. Otázka jest jiná. Přijetím směnky zavazuje se sice trasát, že směnečnou valutu v den splatnosti směnky (čl. 23 směn. ř.), tedy budoucně zaplatí. Avšak majitel směnky může i bez tohoto, akceptací projeveného slibu, směnku v den splatnosti, nebo také po něm, trasátovi předložiti k placení; tím se vyčerpává také oprávnění jeho, žádati pouhé přijetí směnky. Může-li trasát v této době směnku ještě proplatiti, není pochybno, že ji může také s účinkem dobrovolně přijati, ovšem pokud neprošla tříletá doba promlčecí (čl. 77 směn. ř.), po jejímž uplynutí zanikl by i závazek z přijetí směnky, k němuž došlo před její splatností.

Čís. 3694.

Není neplatnou (§ 879 odstavec druhý čís. 2 obč. zák. a § 16 adv. řádu) úmluva, již dal si advokát za rozepře postoupiti od klienta na úhradu svých zástupčích útrat útraty, jež budou klientovi ve sporu přisouzeny a, pokud by tyto útraty nestačily, i část vymáhané pohledávky.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1924, Rv I 460/24.)

Žalobce, jemuž jako advokátu a právnímu zástupci Františka E-a byla tímto svěřena rozepře C I 112/19, již se tento domáhal na Emilu S-ovi a Augustu E-ovi zaplacení 50.000 Kč, dal si za trvání rozepře v první stolici na úplatu z pohledávky své odměny za zastupování to postoupiti pro případ vítězství Františka E-a v rozepři od tohoto pohledávku útrat sporu, jež budou Františku E-ovi jako žalobci v rozepři té přisouzeny a, pokud tyto útraty nestačí k úhradě případných dalších útrat žalobcových, také částku žalobního nároku. František E. spor vysoudil a když byla vedena na jeho útratovou pohledávku exekuce, domáhal se žalobce žalobou dle §u 37 ex. ř. jejího zrušení. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobě vyhověl, **o d v o l a c í s o u d** ji zamítl.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Odvolací soud považuje právní jednání mezi dovolatelem a jeho klientem Františkem E-em vzhledem k §u 16/I. 2 zákona ze dne 6. čer-

vence 1868, čís. 69 ř. zák. a Šu 879 II. čís. 2 obč. zák. za právní jednání nedovolené, činící smlouvu ničí, a dovolatel právě v tom spatřuje uplatněný důvod nesprávného posouzení právního. Dovolací soud nesdílí tohoto právního názoru odvolacího soudu. Zakazuje-li zákon advokátu, by nepřevédl na sebe svěřenou mu spornou věc, chce ho jedině uchrániti před zdáním, že by chtěl z právního zastupování způsobem s hlediska slušnosti nesrovnatelným těžiti. Toto zdání nemůže vzejíti, když si dá advokát klientem postoupiti za své zástupčí útraty v rozepři, jím prováděné, jemu spravedlivě vzešlé, jeho klientovi přisouzené útraty, jež ve skutečnosti ani nejsou klientovými, totiž klientem vydělanými útratami, a nestačí-li tyto přisouzené útraty k úhradě zástupčích útrat advokátových, také, pokud se na tyto nedostává z přisouzených útrat, část klientovy vysouzené pohledávky. Takový počín advokátův nemůže býti ztotožňován s převedením sporné věci na sebe, jakou mají na mysli shora uvedené, takové převedení zakazující, předpisy. Okolnost, že snad dovolateli v době, kdy se postup uskutečnil, ještě nepřislušel nárok palmární proti jeho klientu, nemůže býti uskutečnění postupu na překážku, když postup se stal ve prospěch zálohy na tyto zástupčí útraty, na jakou dovolatel má zákonitý nárok, a když i jinak bylo jisto, že dovolateli s převzatým právním zastupováním E-ovým skutečně vzejde nárok na odměnu. Slušelo tedy uznati, že pohledávka E-ova byla podle Šu 1392 obč. zák. s právním účinkem dovolateli postoupena a že se dovolateli podařil důkaz, že mu přísluší právo, které exekuci na návrh žalované strany zahájenou a prováděnou, činí s hlediska Šu 37 ex. ř. nepřipustnou.

Čís. 3695.

Do usnesení jest oprávněn stěžovati si i ten, kdo jeho doručení nepřijal.

Nárok proti manželce, by se navrátila do společné domácnosti, jest uplatňovati pořadem práva. Totéž platí o nároku manžela proti manželce na vydání dítěte.

Dle Šu 382 čís. 8 ex. ř. lze se domáhati přijetí do společné domácnosti jen, jde-li o manžela ze společné domácnosti vypuzeného, nikoliv však návratu manželky, jež, porušivši povinnosti Šu 92 a 93 obč. zák., sama společnou domácnost opustila.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1924, R II 60/24.)

K návrhu manžela nařídil soud první stolice manželce, by k zajištění manželova nároku na její návrat i s dítětem se ihned i s dítětem vrátila do manželovy společné domácnosti. **R e k u r s n í s o u d** zrušil napadené usnesení. **N e j v y š š í s o u d** nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Po stránce formální jest sice správným, že manželka dne 29. listopadu 1923 usnesení okresního soudu Nc I 773/23/1 nepřijala, přes to